

Punavangin laulu

1.

Uhkuu tuomet kukkaverhossansa
Laulaa laululinnut laulujaan.
Soittaa metsä sulosoittojansa
puhkes kielot kukkaan tuoksuvaan.

Kalvas ihmislapsi sellissään
hän kauan etäisyyteen tähyää,
on katse raukea ja mieli toivoton
murhe raskas sydämessä on.

2.

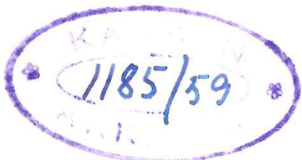
Liittää rusopilvet taivahalla
niitä vankiraukka tähyilee.
Katse eloton kuin kuolevalla
ajatukset kotiin karkailee.

Muistan riemut kotitanhueitten
jossa muinoin lasna leikkien
mua kutsui äiti luokseen tulemaan,
nyt vain kolkkoon selliin suljetaan.

3.

Miksi oonkaan vanki valjuposki,
viety tyrmään ristikoiden taa.
Ehkä kätens ahnas kerran koski,
himoovana toisen tavaraan.

Ei - vaan, konnat raharuhtinaat
sai proletaarin kalpaan tarttumaan.
Kera kaartin tuli (tai veri) punainen
hän astui heiltä leipää vaatien.

4.

Muistot tappotantereille johtaa,
jossa urhot kaatui ryysykkäät,
missä immen nuoren luoti kohtaa
missä veriin vaipuu harmaapää.

Toiset haavoissansa vaikertaa
veljenvereen peittyy synnyinmaa
ne kun jäi he rautoin laitettiin,
toiset metsän laitaan ammuttiin.

5.

Poista päältä surutarten leima,
mustat murhees poijes haihtukoon.
Pääsi pystyyn ryhtis olkoon suora
raskas mieles iloon vaihtukoon.

Taas on köyhälistö valveillaan,
he irroitellen katkoo kahleitaan.
Kohta vapauden hetki lyö
poistuu päältä kidutuksen yö.

Syntynyt tuntemattoman runoilijan kädestä 1918
sodan yhteydessä.

Laulettu 1942 Keski-Syväriellä suomalaisten sotilaiden keskuudessa. Ilmaissut siis kahden sukupolven tyytymättömyyttä vallinneita oloja kohtaan.

Luovuttanut autonkuljettaja K.A. Helsingistä 11.6.59.

Kirjoittanut Kivosaari Hämeenlinnasta